

[Elisabeth Bruun Olesen]

studietidernes længde vil vi under ingen omstændigheder have smuttet ind ad bagdøren via en ændring i uddannelsesstøtten.

Støttetiden skal selvfølgelig tage sit udgangspunkt i den normerede studietid, som af faglige grunde er afsat til den enkelte uddannelse. Uddannelsernes indhold skal ikke forringes.

Regeringen vil begrænse muligheden for at tage lån de første år for at begrænse den efterfølgende gældsbyrde, siger man. Det står imidlertid stadig væk svævende i luften, hvad de studerende så skal leve af de to første år. Vand og brød alene gør det jo ikke, og stipendiet er ikke tilstrækkeligt, selv om det bliver forbedret lidt. Resultatet må blive mere erhvervsarbejde, for man skal jo leve.

Ideen om slutstipendiet synes VS for så vidt er god nok, og det gælder også befordringsgodtgørelsen, men hele klippekortideen strander på, at der ganske enkelt ikke er klip nok.

Vi mener, som jeg sagde før, at en SU-reform ikke kan tage sit udgangspunkt i regeringens forslag, men at De Radikales forslag med de fejl og mangler, der også er dér, er langt det bedste udgangspunkt, og det har jeg bemærket at der heldigvis er et politisk flertal i Folketingssalen for.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en grundig behandling af dette forslag, som har været længe undervejs og været ventet med længsel. Man kan konkludere, at der ikke er sket nogen afvisning af forslaget, men at et flertal sandsynligvis ønsker at lægge nogle flere penge oven i det, og at et flertal muligvis også ønsker en ændring af den måde, hvorpå vi giver de rentelette lån, således at det bliver staten i stedet for bankerne, der formidler disse lån. Dette sidste fornemmer jeg imidlertid at man gerne vil være med til at diskutere. Regeringen har et helt pragmatisk synspunkt på den sag. Det, det gælder om, er, at vi for hver krone, det offentlige bruger, får flest mulig rentelette lån til de studerende, og hvis det kan gøres i bankerne, synes jeg, vi skal se praktisk på det. Jeg tror ikke på, at bankerne tjener noget på dette her; jeg tror, de kunne tjene mere ved at købe statsobligationer og andet i stedet for at formidle studielån, men de tør ikke sige nej

til de studerende, fordi nabobanken jo yder dem, og det synes jeg vi skulle udnytte til dels at sikre, at de studerende får mest muligt for statens penge, dels at de stadig væk kan få disse lån henne på hjørnet, hvor der jo altid ligger en bank, i modsætning til et statsligt system, som vil være meget sværere at finde frem til – dér skal man i hvert fald hen på posthuset, og der er som bekendt betydelig flere banksteder, end der er posthuse her i landet.

Jeg skønner altså, at konklusionen er, at der ikke er nogen afvisning af forslaget, men at et flertal vil lægge noget ovenpå, og at et flertal måske vil ændre måden at formidle de rentelette lån på.

Der er altså vilje til at gøre noget, der er vilje til at ofre store beløb. Regeringen vil ofre et stort beløb, nemlig i de første adskillige år af størrelsesordenen ½ mia kr. Det Radikale Venstre vil ofre et betydelig større beløb, og i den situation kan man jo ikke undre sig over, at både Socialdemokratiet, SF og VS ikke vil stå tilbage. Det eneste, jeg bliver nødt til at minde om, er, at Socialdemokratiet jo både sidste og forrige år fremsatte et forslag, som var langt billigere end dette her. Det skyldes naturligvis, at Socialdemokratiet dengang havde en illusion om, at man kom til magten inden så længe og selv skulle betale regningen, men den illusion har man nu opgivet, og derfor siger man ja til hvad som helst og regner så med, at den nuværende regering kan finansiere det gennem de besparelser, som vi jo i modsætning til Socialdemokratiet er i stand til at gennemføre nu og da.

Der er tilsyneladende enighed om at tage udgangspunkt i en sats på 36.000 kr. Der er enighed om at give klippekortsystemet en chance. Jeg forstår godt, at hr. Erling Olsen siger: lad os nu se lidt nærmere på, hvordan det kan administreres. Jeg kan forsikre, at det kan administreres, og jeg skal meget gerne dokumentere det. Når det er sket, forstår jeg, skal det system, den tanke, den idé, den nytænkning have en chance.

Som fru Elsebeth Kock-Petersen sagde, er ideen med klippekortsystemet jo at tage udgangspunkt i den enkelte situation, som er forskellig fra person til person, i stedet for at tage udgangspunkt i firkantede, administrative systemer.